

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **E. E.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena Mgr. Danielem Schmiedem, advokátem,
sídlem Vinohradská 34/30, 120 00 Praha 2,

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2021, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 8. 2021, č. j. X, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice (dále jen „OSSZ Teplice“) ze dne 26. 5. 2021, č. j. X. Tímto rozhodnutím OSSZ Teplice podle § 31 písm. b) zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“) přiznala manželovi žalobkyně A. E., narozenému X, při dočasné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pracovní neschopnosti trvající od 23. 6. 2020 nárok na nemocenské ve výši 50 %. Žalobkyně současně v žalobě požadovala, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí OSSZ Teplice a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předeslala, že OSSZ Teplice se po zrušení svého původního rozhodnutí ze strany žalované obrátila na specializované lékařské zařízení, aby vyvrátilo námitky žalobkyně ohledně použitelnosti výsledku měření metodou enzymové analýzy. Podle názoru žalobkyně se OSSZ Teplice její námitky ohledně použitelnosti této metody vyvrátit nepodařilo, neboť nezjistila žádné nové údaje o skutečné hladině alkoholu v krvi manžela žalobkyně v době, kdy se rozhodl skočit do vody. Žalobkyně podotkla, že OSSZ Teplice žádné další důkazy v tomto směru nezajistila a setrvala na původním závěru o dostatečném množství alkoholu coby zásadní příčině úrazu manžela žalobkyně.
3. Podle žalobkyně jsou obě rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť neobsahují žádný údaj o množství alkoholu v krvi manžela žalobkyně v době jeho rozhodnutí do řeky skočit. Žalobkyně zdůraznila, že jediným údajem v tomto směru byla konzumace pěti piv manželem žalobkyně ukončená v 13:31 hodin, tedy dvě a čtvrt hodiny před skokem. V takovém případě by manžel žalobkyně v době skoku měl v krvi 0,65 promile, což je hladina, kdy je osoba schopna bezpečně řídit vozidlo a jedná se nejnižší možnou opilost, tzv. excitační. Žádný jiný údaj nemá podle žalobkyně oporu v důkazních prostředcích, které by byly objektivně použitelné. Žalobkyně poukázala na to, že nebylo vysvětleno, na základě jakých konkrétně zjištěných skutečností zvažovala žalovaná množství alkoholu v krvi v rozmezí 1,5 až 2,5 promile kromě výsledků měření enzymovou analýzou, která je však nepoužitelná. Žalobkyně uvedla, že i přes jediné výše uvedené prokázané množství pěti piv se veškeré úvahy obou správních orgánů pohybovaly v rozmezí těchto 1,5 až 2,5 promile.
4. Žalobkyně uvedla, že OSSZ Teplice dostatečně nevysvětlila svůj závěr o tom, že konzumace alkoholu byla rozhodující (nebo alespoň dostatečně významnou) příčinou, proč se manžel žalobkyně rozhodl do vody skočit. Tento závěr žalobkyně považovala za příliš obecný, neurčitý a spekulativní. Rovněž tak obě rozhodnutí neobsahují žádné konkrétní skutečnosti ohledně přítomnosti příznaků významného ovlivnění alkoholem, například porucha rovnováhy či povznesenější nálada, když nebylo vysvětleno, jak konkrétně měla být míra ovlivnění alkoholem významná. Žalobkyně konstatovala, že v důsledku toho nebylo spolehlivě zjištěno, zda byl její manžel v době svého rozhodnutí skočit do řeky ovlivněn konzumací alkoholu.
5. Podle žalobkyně nabyly správní orgány subjektivní přesvědčení o množství alkoholu v krvi jejího manžela a postačovaly jim k tomu procesně zcela nepoužitelné důkazy. Uvedla, že klíčový závěr o významné míře ovlivnění jejího manžela předchozí konzumací alkoholu byl založen na procesně nepoužitelném důkazu, tj. na zprávě Ústavu klinické biochemie a diagnostiky Fakultní nemocnice v Hradci Králové, která je pro svou nepřesnost nepřijatelným zdrojem poznání.
6. Žalobkyně namítala, že správní orgány nevzaly v úvahu okolnosti a zjištění nezapadající do předem vytvořeného schématu snížení nemocenské pro opilost. Byla přesvědčena, že na fatálnost skokem způsobených následků mohly mít vliv specifické podmínky panující na řece (kombinace vysoké rychlosti proudění řeky a neztetelné překážky ve vodě), které nebyly rozpoznatelné pro nikoho, a to bez ohledu na předchozí konzumaci alkoholu.

Podle žalobkyně nevzaly správní orgány v potaz ani osobnostní rysy jejího manžela, který nebyl obezřetným člověkem, na stejném místě skákal do vody pravidelně řadu let, a to bez ohledu na předchozí konzumaci alkoholu a vždy s vědomím zákazu takového jednání. Správní orgány rovněž neposoudily, jakou měl manžel žalobkyně individuální míru snášenlivosti alkoholu. Žalobkyně uvedla, že zmíněné rozhodující faktory nejsou v § 31 zákona o nemocenském pojištění zohledněny, a proto správní orgány „musely nalézt“ příčinu fatálních následků skoku právě v opilosti, byť její konkrétní míru ani konkrétní způsob ovlivnění rozhodnutí manžela žalobkyně daným způsobem do řeky skočit správní orgány správně, spolehlivě a přezkoumatelně nezjistily.

7. Podle žalobkyně jsou obě rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť se správní orgány nevypořádaly s jejími podáními a v nich obsaženou skutkovou a právní argumentací, když na její námitky nereagovaly vůbec nebo jen obecnými floskulami. Například se jednalo o tvrzení žalobkyně, že pokud její manžel ukončil konzumaci alkoholu v 13:31 hodin, měl v čase svého rozhodnutí skočit do řeky v krvi 0,65 promile alkoholu, což je stav, kdy ještě obecně nejsou naplněny znaky ovlivnění alkoholem v takové míře, která by např. vylučovala bezpečné řízení vozidla. Z tohoto důvodu se podle názoru žalobkyně nelze spokojit se závěrem správních orgánů, že k významnému ovlivnění chování pojištěnce dochází v důsledku předchozí konzumace alkoholu vždy bez dalšího. Žalobkyně dále uvedla, že se ani jeden ze správních orgánů nevypořádal s jejími námitkami upozorňujícími na specifické podmínky na řece a osobnostní charakteristiky jejího manžela, ani s její námitkou, že vzhledem k sankční povaze tohoto řízení zjištění relevantních skutečností vyžaduje vyšší důkazní standard a důkazní břemeno ohledně příčinné souvislosti mezi konzumací alkoholu pojištěncem a následně způsobeným úrazem nese správní orgán, nikoli pojištěnec. Žalobkyně připomněla, že po ní správní orgány požadovaly, aby prokázala, že vliv alkoholu na jednání jejího manžela byl bez významu, a zdůraznila, že žalovaná postavila své závěry na principu presumpce viny pojištěnce. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že v průběhu správního řízení učinila několik důkazních návrhů, které ale správní orgány bez přesvědčivého zdůvodnění jako nadbytečné zamítly. Žalobkyně uzavřela, že v rozporu s § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění nebylo ve vztahu k posuzovanému jednání jejího manžela náležitě zjištěno, že si svou pracovní neschopnost přivodil jako bezprostřední následek své opilosti.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že se se všemi navrženými důkazy a námitkami žalobkyně vypořádala, správní úvahu odůvodnila a napadené rozhodnutí vydala na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Podotkla, že dočasná pracovní neschopnost manžela žalobkyně vznikla dne 23. 6. 2020 v důsledku úrazu, přičemž sama žalobkyně vyplnila záznam o úrazu, ve kterém uvedla, že její manžel požil alkohol. Žalovaná zdůraznila, že i z ostatních důkazů shromážděných v řízení jednoznačně vyplynulo, že manžel žalobkyně byl v době úrazu pod vlivem alkoholu. Žalovaná se neztotožnila s názorem žalobkyně, že byla povinna přesně stanovit hladinu alkoholu v krvi v okamžiku úrazu. Prokázání příčinné souvislosti mezi požitím alkoholu a vznikem dočasné pracovní neschopnosti je podle žalované v kompetenci správního orgánu, který oproti trestnímu řízení nemusí zjišťovat přesnou hladinu alkoholu v krvi v době vzniku sociální události; k tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 2 Cad 76/2008. Žalovaná zdůraznila, že zákon o nemocenském pojištění nestanovil žádný exaktní formát důkazu nezbytného pro dané řízení; k tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 16 Ad 37/2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

9. Podle žalované byl manžel žalobkyně v době úrazu ve stavu opilosti a úraz byl způsoben jako následek této opilosti. K tomuto závěru bylo možno dospět i bez přesného zjištění, jaké množství alkoholu a v jakou dobu manžel žalobkyně požil. Žalovaná poznamenala, že sama žalobkyně ostatně považovala požití alkoholu u svého manžela za podstatné, když je v záznamu o úrazu uvedla. Žalovaná se dále neztotožnila s názorem žalobkyně, že hodnotu zjištěnou z odběru krve nelze považovat za důkaz. Zdůraznila, že vypité množství 5 piv je minimální množství, které manžel žalobkyně požil, pravděpodobně se však jednalo až o 8 piv. Argumentaci žalobkyně, že při určité hladině alkoholu je jedinec schopen bezpečně řídit auto, považovala žalovaná za spekulativní a lichou. Nesouhlasila také s názorem žalobkyně, že je na ni přenášeno důkazní břemeno. Žalovaná shromáždila dostatečné množství důkazů, na jejichž základě dospěla k závěru, že jsou naplněna kritéria pro krácení nemocenského. Pokud byla žalobkyně jiného názoru, bylo na ní, aby svá tvrzení podložila, to ovšem neznámá, že na ni bylo přenášeno důkazní břemeno. Žalovaná uzavřela, že příčinou celé události nebyly podmínky na řece, ale vliv alkoholu na manžela žalobkyně. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobkyně k vyjádření žalované

10. V replice ze dne 16. 3. 2022 žalobkyně uvedla, že specializované lékařské zařízení ve svém sdělení k doplňující žádosti, učiněné OSSZ Teplice na pokyn žalované, jen prohloubilo relevanci námitek žalobkyně, když zdůraznilo, že k posouzení přesnosti testování nemůže odpovědět, neboť testování provádí jen pro medicínské účely, nikoli pro správní či trestní řízení. Žalobkyně zopakovala, že provedené testování nedosahuje jako důkaz takové úrovně, aby o zjištěném stavu věci nebyly důvodné pochybnosti. Trvala na tom, že správní orgány nedokázaly spolehlivě zjistit, zda a v jaké míře byl manžel žalobkyně ovlivněn předchozí blíž nezjištěnou konzumací alkoholu. Podle žalobkyně bylo nezbytné onu míru ovlivnění zjistit alespoň v tom smyslu, zda byla nepatrná, nebo naopak značná, tj. zda je jako příčina ve vztahu ke způsobenému následku významná. Zdůraznila, že dosud nebyla vyloučena reálná skutková verze, že její manžel byl – i vzhledem k pravidelné konzumaci alkoholu – v době svého rozhodnutí skočit do řeky pouze ve stavu tzv. excitační opilosti, která mohla v celém úrazu hrát pouze zanedbatelnou roli. Žalobkyně se rovněž v průběhu řízení marně domáhala zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, ke zjištění množství alkoholu v krvi a k posouzení, zda a jak zjištěný stav případné opilosti ovlivnil jednání jejího manžela, a vzhledem k objektivně zjištěným okolnostem včetně míry individuální snášenlivosti alkoholu. Podotkla, že sama nebyla svědkem dané události, a proto jí uváděný údaj o konzumaci pěti piv je pouze zprostředkovaný. Podle žalobkyně nelze pominout faktor aktuálního rozpoložení, ve kterém se v době vyplnění záznamu o úrazu nacházela, a je nutno pracovat s možností jejího ovlivnění ze strany pracovnice OSSZ Teplice, jež s ní záznam vyplňovala. Upozornila rovněž na to, že pouhá časová souvislost mezi konzumací alkoholu jejím manželem a jeho úrazem (vznikem pracovní neschopnosti) nemůže bez dalších konkrétních a spolehlivých zjištění osvědčovat existenci vztahu příčiny a následku mezi těmito skutečnostmi tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Uzavřela, že sama aktivně na existenci těchto pochybností poukazovala, včetně označení dalších právně relevantních příčin způsobeného následku (např. ona dosud zcela nevyloučená excitační opilost by byla zcela zanedbatelnou příčinou).

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasily.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobkyni připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“* Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 25. 10. 2021, neboť napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 23. 8. 2021 (konec lhůty pro podání žaloby připadl na sobotu 23. 10. 2021, a proto bylo jejím posledním dnem pondělí 25. 10. 2021). Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k těm žalobním bodům, které žalobkyně nově vznesla ve své replice ze dne 16. 3. 2022 (zejména, že sama nebyla svědkem dané události, a proto jí uváděný údaj o konzumaci pěti piv je pouze zprostředkovaný, že nelze pominout faktor aktuálního rozpoložení, ve kterém se v době vyplnění záznamu o úrazu nacházela, a že je nutno pracovat s možností jejího ovlivnění ze strany pracovnice OSSZ Teplice, jež s ní záznam vyplňovala), neboť tak učinila až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body.
15. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se správní orgány nevypořádaly s její argumentací, bez přesvědčivého odůvodnění zamítly její důkazní návrhy, jejich rozhodnutí neobsahují žádný údaj o množství alkoholu v krvi manžela žalobkyně v době jeho rozhodnutí do řeky skočit, ani žádné konkrétní skutečnosti ohledně přítomnosti příznaků významného ovlivnění alkoholem a nebylo vysvětleno, jak konkrétně měla být míra ovlivnění alkoholem významná a na základě jakých skutečností zvažovala žalovaná množství alkoholu v krvi v rozmezí 1,5 až 2,5 promile, a OSSZ Teplice dostatečně nevysvětlila svůj závěr o tom, že konzumace alkoholu byla rozhodující (nebo alespoň dostatečně významnou) příčinou, proč se manžel žalobkyně rozhodl do vody skočit. Soud

prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a tvrzenou nepřezkoumatelnost neshledal.

16. Soud vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Upozornit lze též na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, podle kterého „[ú]čelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy.“ Podle zdejšího názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
17. Žalovaná podle názoru zdejšího soudu dostatečně reagovala na tvrzení žalobkyně, že její manžel měl v čase svého rozhodnutí skočit do řeky v krvi 0,65 promile alkoholu, když na straně 5 napadeného rozhodnutí citovala závěry MUDr. K. N. o ovlivnění alkoholem při různých stupních hladiny alkoholu v krvi. Uvedla, že již při hladině 0,2 až 0,5 promile nastává prokazatelné zhoršení schopnosti řídit, tendence riskovat, nepřiměřená sebedůvěra, zhoršená schopnost rozeznat pohybující se světla, horší odhad vzdálenosti; při hladině 0,5 až 0,8 promile se k tomu přidává pronikavě prodloužený reakční čas (zhoršený postřeh), roste přeceňování vlastních schopností, oči se obtížně přizpůsobují přechodu ze světla do tmy a naopak, horší vnímání barev, zhoršená schopnost soustředění, poruchy rovnováhy, dále se zhoršuje odhad vzdálenosti. Žalovaná tím podle názoru soudu jednoznačně vyvrátila absurdní argumentaci žalobkyně, že hladina alkoholu v krvi 0,65 promile (tu měl podle tvrzení žalobkyně v době rozhodnutí skočit do vody její manžel) ještě nenaplnňuje znaky ovlivnění alkoholem v takové míře, která by např. vylučovala bezpečné řízení vozidla.
18. Na námitky žalobkyně upozorňující na specifické podmínky na řece a na osobnostní charakteristiky jejího manžela odpověděla žalovaná na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde zdůraznila, že každá rozumná, strážlivá a průměrně uvažující osoba by respektovala zákaz (skákání do vody) v daném místě a do vody vůbec neskákala, navíc za nestandardních podmínek na řece. Dodala, že právě opilost hrála významnou roli v tom, že manžel žalobkyně i za těchto podmínek do vody skočil, a to podle očitých svědků náhle a bez rozmyslu. Žalovaná zároveň vysvětlila, že provedení důkazů, které měly osvědčit nestandardní podmínky na řece, nepovažovala za nutné, neboť ani případné prokázání

toho, jaké podmínky na řece panovaly, by nic nezměnilo na jejím přesvědčení, že hlavní příčinou úrazu byla opilost manžela žalobkyně. Toto vypořádání příslušných odvolacích námitek a odůvodnění, proč nebyly provedeny navržené důkazy, považuje soud za dostatečné.

19. Odvolací námitkou, že vzhledem k sankční povaze tohoto řízení zjištění relevantních skutečností vyžaduje vyšší důkazní standard a důkazní břemeno ohledně příčinné souvislosti mezi konzumací alkoholu pojištěncem a následně způsobeným úrazem nese správní orgán, nikoli pojištěnec, se žalovaná zabývala na straně 6 napadeného rozhodnutí. Přisvědčila žalobkyni, že důkazní břemeno skutečně nese správní orgán, ale zároveň konstatovala, že všechny důkazy svědčí o tom, že manžel žalobkyně byl významnou měrou pod vlivem alkoholu. Žalovaná současně poznamenala, že žalobkyně – kromě vlastního spekulativního výpočtu hladiny alkoholu v krvi a úsudku o schopnosti svého manžela po vypití třech dvanáctistupňových piv bezpečně řídit – nepřednesla jiný důkaz, který by prokazoval, že vliv alkoholu na jednání jejího manžela byl bez významu. Podle názoru soudu se tyto závěry a argumenty žalované navzájem nevylučují a nezakládají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Pouhé spekulace žalobkyně totiž nejsou způsobilé zpochybnit správními orgány zjištěný skutkový stav a požadavek žalované, aby žalobkyně svá tvrzení doložila, neznamena přenášení důkazního břemene ze správního orgánu na účastníka řízení.
20. Soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu je napadené rozhodnutí žalované, nikoli rozhodnutí OSSZ Teplice, jehož případné nedostatky mohla žalovaná v odvolacím řízení napravit. Není proto podstatné, zda OSSZ Teplice dostatečně vysvětlila svůj závěr o tom, že konzumace alkoholu byla rozhodující (nebo alespoň dostatečně významnou) příčinou, proč se manžel žalobkyně rozhodl do vody skočit. Podstatné je, že žalovaná na straně 7 napadeného rozhodnutí odůvodnila, na základě jakých úvah a důkazů dospěla k závěru, že podmínka příčinné souvislosti mezi jednáním manžela žalobkyně pod vlivem alkoholu a následkem v podobě vzniku jeho dočasné pracovní neschopnosti byla zachována, přičemž na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, zda kromě toho existovaly ještě jiné, méně významné okolnosti (podmínky na řece).
21. K tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí správních orgánů neobsahují žádný údaj o množství alkoholu v krvi manžela žalobkyně v době jeho rozhodnutí do řeky skočit, ani žádné konkrétní skutečnosti ohledně přítomnosti příznaků významného ovlivnění alkoholem a nebylo vysvětleno, jak konkrétně měla být míra ovlivnění alkoholem významná, soud podotýká, že žalovaná jednoznačně dala najevo, že v případě chování manžela žalobkyně byla míra ovlivnění alkoholem významná, když poukázala na to, že i přes nepříznivé podmínky na řece, které jej mohly (měly) od skoku odradit, nerespektoval zákaz skákání a do vody skočil, a to podle očitéch svědků náhle a bez rozmyslu. Žalovaná dále na straně 6 napadeného rozhodnutí vysvětlila, že přesně naměřená hladina alkoholu v krvi není nezbytným důkazem pro hodnocení skutečnosti, zda byla opilost příčinou úrazu, či nikoli. Soud proto shledal, že žalovaná nepokládala konkrétní údaj o množství alkoholu v krvi za nezbytný pro rozhodnutí, tudíž jí nelze vytýkat, že takový údaj ve svém rozhodnutí neuvedla; stejný právní názor zastávala též OSSZ Teplice. Soud uzavírá, že úmyslné neuvedení údaje, který podle názoru správních orgánů nebyl relevantní, není způsobilé vyvolat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
22. Námitku žalobkyně, že není zřejmé, na základě jakých skutečností zvažovala žalovaná množství alkoholu v krvi v rozmezí 1,5 až 2,5 promile, vyhodnotil soud jako účelovou dezinterpretaci napadeného rozhodnutí. Žalovaná totiž na jeho straně 6 výslovně uvedla, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

že „... pro posouzení věci není rozhodné, zda pojištěnec měl v krvi 1,5 promile, 2,1 promile nebo 2,5 promile. Jak vyplývá z odborných poznatků, už při mírné opilosti má subjekt zvýšené sebevědomí, jeho rozpoznávací schopnosti jsou sníženy, psychomotorika je ovlivněna. Tyto všechny odborné poznatky korelují s jednáním pojištěnce, který skákal do vody v místě, kde byl zákaz do vody skákat ..., místo údajně dobře znal, a přesto adekvátně nereagoval na zhoršené podmínky v daném místě, čemuž odpovídá i popis události ze strany svědků ...“ Z citovaného textu je zcela evidentní, že žalovaná nezvažovala množství alkoholu v krvi v rozmezí 1,5 až 2,5 promile, nýbrž pouze příkladmo uváděla, že není podstatné, zda byla hodnota taková, či onaká. Soud dodává, že žalobkyní zmíněné rozmezí se logicky pohybuje v okolí údaje zjištěného biochemickou analýzou ve Fakultní nemocnici Hradec Králové na základě odběru krve v den úrazu v 17:16 hodin.

23. Vycházejí z těchto úvah a zjištění soud uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobkyně podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalované, jimiž se soud bude zabývat níže.
24. Podle § 23 zákona o nemocenském pojištění platí, že „[n]árok na nemocenské má pojištěnec, který byl uznán dočasně práce neschopným nebo kterému byla nařízena karanténa podle zvláštního právního předpisu, trvá-li dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa déle než 14 kalendářních dní a v období od 1. ledna 2012 do 31. prosince 2013 déle než 21 kalendářních dní.“
25. Z § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění vyplývá, že „[v]ýše nemocenského za kalendářní den činí 50 % výše nemocenského stanoveného podle § 29 nebo 30, jestliže si pojištěnec přivodil dočasnou pracovní neschopnost jako bezprostřední následek své opilosti nebo zneužití omamných nebo psychotropních látek.“
26. Před vypořádáním dalších žalobních námitek soud předesílá, že účel zákona o nemocenském pojištění vysvětlila důvodová zpráva k tomuto zákonu ze dne 18. 5. 2005 mimo jiné takto: „Účelem systému bude i nadále krátkodobými peněžitými dávkami zabezpečit ekonomicky aktivní občany v případě vzniku některé ze stanovených krátkodobých sociálních událostí, tj. pracovní neschopnosti z důvodu nemoci či úrazu (včetně nemoci z povolání a pracovního úrazu), karantény, ošetřování člena domácnosti, těhotenství a mateřství, majících za následek ztrátu výdělku (příjmu). Výše dávek přitom musí být přiměřená a nesmí působit demotivačně.“
27. Na tuto premisu navázal v rozsudku ze dne 30. 5. 2019, č. j. 16 Ad 37/2018-31, Krajský soud v Plzni, který zdůraznil, že „[s]ystém nemocenského pojištění nesmí být ve svých projevech individuálně slepý. Tedy zohledňuje, má-li zůstat spravedlivým, podstatné okolnosti vzniku předmětných sociálních událostí. Tento výklad dosahuje zvláště zřetelných obrysů při testu ústavní kontextualizace. Listina základních práv a svobod v čl. 31 větě první říká: ‚Každý má právo na ochranu zdraví.‘ Požadavek ochrany zdraví dochází svého ústavou daného cíle teprve za podmínky všech vzájemně propojených časových rovin, kdy v přítomném čase je minimalizována zdravotní komplikace vzniklá v minulosti, a to způsobem, který předejde jejímu opakování v budoucích situacích. Stojí-li za zdravotní komplikací, a tím pádem sociální událostí, k níž tato komplikace přispěla, patologické jevy v chování pojištěnce, musí rozsah poskytnuté podpory působit také proti jejich recidivě.“ S tímto závěrem se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej za příléhavý také v projednávané věci.
28. Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 4 Ads 48/2013-22, upozornil na to, že formulací § 31 zákona o nemocenském pojištění zákonodárce vytvořil několik různých variant, ze kterých se odvíjí výše nemocenského podle míry účasti Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

pojištěnce na vzniku dočasné pracovní neschopnosti. Nejvyšší správní soud konstatoval, že by vedlo k neudržitelnému výsledku, kdyby pojištěnec, který poruší nějakou právní povinnost (v konkrétním případě se jednalo osobu, která řídila vozidlo, aniž byla držitelem příslušného řidičského oprávnění) měl nárok na stejnou výši nemocenského jako pojištěnec, který jednal v souladu s právem. I tato argumentace je podle názoru zdejšího soudu přenositelná na projednávanou věc, neboť zákonodárce – stejně jako v případě úmyslného spáchání trestného činu či přestupku – vyjádřil jednoznačnou vůli krátit nemocenské v případě, že si pojištěnec přivodil dočasnou pracovní neschopnost jako bezprostřední následek své opilosti. Soud zdůrazňuje, že by nebylo spravedlivé, pokud by stejně plnění obdržel pojištěnec, který svou dočasnou pracovní neschopnost způsobil svou opilostí, jako pojištěnec, který svou dočasnou pracovní neschopnost nezavinil, neboť alkohol nekonzumoval.

29. Na okraj soud na tomto místě poznamenává, že jedním z předpokladů pro vznik nároku na nemocenské je účast na pojištění. Nárok na dávku vzniká, pokud podmínky pro vznik nároku na dávku byly splněny v době pojištění (srov. § 14 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění). V daném případě nebylo podle zjištění soudu mezi účastníky řízení sporu o tom, že manžel žalobkyně splnil podmínku účasti na nemocenském pojištění, a proto se soud touto otázkou nezabýval. Soudu zbývalo tedy zjistit, zda OSSZ Teplice postupovala správně, když manželovi žalobkyně zkrátila nemocenské o 50 % za kalendářní den, neboť si přivodil dočasnou pracovní neschopnost jako následek své opilosti.
30. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že správní orgány nesou podle § 3 správního řádu odpovědnost za zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro dané rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 Ads 193/2014-46). Žalobkyně se však mylí, pokud se domnívá, že správní orgány v dané věci tuto povinnost nesplnily.
31. Pokud jde o skutková zjištění správních orgánů, soud v první řadě považuje za podstatné, že sama žalobkyně v záznamu o úrazu ze dne 9. 7. 2020 uvedla, že její manžel utrpěl úraz „*na dovolené po požití pěti piv*“. Tím žalobkyně podle názoru soudu nejen potvrdila předchozí konzumaci alkoholu svým manželem, ale zároveň dala jasně najevo, že předchozí požití alkoholu bylo pro úraz podstatné. Totéž vyplývá ze sdělení Policie České republiky ze dne 7. 12. 2020, č. j. KRPE-85534-2/ČJ-2020-171117, které shrnuje zjištění policie týkající se předmětného úrazu, a to včetně výpovědí očitých svědků skoku manžela žalobkyně do vody, výpovědí zaměstnanců restaurace Babeta, kde manžel žalobkyně alkohol konzumoval, a údajů o jeho účtu v dané restauraci z předmětného dne. Z tohoto účtu vyplynulo, že manžel žalobkyně požil celkem osm piv. Údaj o konzumaci sedmi nebo osmi piv vyplývá také z lékařských zpráv, které si opatřila OSSZ Teplice; např. ve zprávě o ambulantním vyšetření ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové ze dne 22. 6. 2020 byl mechanismus úrazu popsán takto: „*V ebrietě po požití asi 8 piv skočil po hlavě do vody*“. Soud tedy konstatuje, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že manžel žalobkyně alkohol požil, liší se pouze množství, přičemž minimální množství je pět piv, které potvrdila i žalobkyně. Soud dodává, že ani sama žalobkyně v žalobě nenamítala, že by její manžel nepožil žádné alkoholické nápoje, ale pouze tvrdila, že není známo přesné množství alkoholu v jeho krvi. Soud proto dospěl k závěru, že bylo jednoznačně prokázáno, že manžel žalobkyně před osudným skokem do vody vypil nejméně pět piv.
32. Samotná konzumace alkoholu ovšem – jak správně upozornila žalobkyně – není dostatečným důvodem pro aplikaci § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění; nezbytná je příčinná souvislost mezi opilostí a jejím následkem v podobě vzniku dočasné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

pracovní neschopnosti. V tomto kontextu pokládá soud za podstatné, že manžel žalobkyně skočil do vody z místa, kde bylo skákání výslovně zakázáno, a učinil tak náhle, bez rozmyslu, ačkoli již samotný zákaz zjevně nasvědčoval tomu, že je to značně nebezpečné. Žádnou z těchto skutečností, které správní orgány zjistily ze zmíněného sdělení Policie České republiky, žalobkyně nerozporela. Soud podotýká, že i kdyby se manžel žalobkyně nacházel „toliko“ v jí tvrzeném stavu excitační opilosti, stále by to znamenalo, že si dočasnou pracovní neschopnost přivodil jako důsledek své opilosti, neboť tento žalobkyni tvrzený stav se vyznačuje nepřiměřenou sebedůvěrou, přeceňováním svých schopností, zhoršeným odhadem vzdálenosti (tedy i hloubky) a tendencí riskovat. Žalovaná podle názoru soudu zcela správně uvedla, že každá rozumná, střízlivá a průměrně uvažující osoba by respektovala zákaz (skákání do vody) v daném místě a do vody vůbec neskákala, navíc za nestandardních podmínek na řece. Manžel žalobkyně se však v době rozhodnutí skočit do vody (navzdory výslovnému zakazu) nechoval jako rozumná, střízlivá a průměrně uvažující osoba, neboť byl pod vlivem alkoholu, což se projevilo tím, že bez jakéhokoli přemýšlení o stavu řeky a zakazu skákání z mostu, tedy s alkoholem vyvolanou tendencí riskovat, nepřiměřenou sebedůvěrou, přeceňováním svých schopností a zhoršeným odhadem hloubky, do vody skočil.

33. Soud navíc nesdílí názor žalobkyně o nepoužitelnosti výsledku vyšetření z biochemie z Fakultní nemocnice v Hradci Králové ze dne 22. 6. 2020. Soud připomíná, že za situace, kdy manžel žalobkyně musel být následkem úrazu resuscitován a byl v bezvědomí, nemohla být provedena dechová zkouška na alkohol. Tuto skutečnost podle názoru soudu nelze přičítat k tíži správním orgánům. Soud souhlasí se žalovanou v tom, že žádný právní předpis nestanovil přesnou formu důkazu, který je potřeba ke zjištění skutkového stavu pro následnou aplikaci § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění. Nic proto nebrání tomu, aby správní orgány vycházely z hladiny alkoholu v krvi manžela žalobkyně, která byla zjištěna biochemickým rozбором ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové. Jedná se o hladinu 2,1 promile alkoholu v krvi v čase 17:16 hodin, tj. cca 1,5 hodiny po skoku do vody, kterým si manžel žalobkyně přivodil dočasnou pracovní neschopnost. Takto vysoká hladina alkoholu v krvi pak jednoznačně potvrzuje závěr, že opilost manžela žalobkyně byla významnou příčinou jeho úrazu a následné dočasné pracovní neschopnosti.
34. Žalobkyně by si měla uvědomit, že § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění nehovoří o minimální hladině alkoholu nebo omamných či psychotropních látek, která musí být prokázána, aby mohlo být předmětné ustanovení aplikováno, hovoří pouze o „opilosti“. V daném případě (na rozdíl například od trestního řízení) není rozhodující zjištění přesného množství alkoholu, nýbrž dostačuje zjištění, že pojištěnec (zde manžel žalobkyně) požil alkohol a následně si vlivem opilosti přivodil dočasnou pracovní neschopnost. Rozhodující je tedy samotný stav opilosti, nikoli hladina alkoholu v krvi nebo konkrétní míra ovlivnění alkoholem. Správní orgány tedy nepochybily, pokud neurčily přesnou hladinu alkoholu v krvi manžela žalobkyně, neboť pro aplikaci § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění to nebylo potřeba, když rozhodující byl samotný stav opilosti. V tomto kontextu vyhodnotil soud požadavek žalobkyně na zpracování znaleckého posudku, který by zjistil konkrétní množství alkoholu v krvi a posoudil vliv opilosti na jednání jejího manžela, jako nadbytečný. Soud nemá žádnou pochybnost o tom, že k úrazu došlo v opilosti, kterou si manžel žalobkyně sám přivodil. Soud se proto ztotožnil se závěry správních orgánů, že opilost manžela žalobkyně byla dostatečně prokázána a nejsou důvody k jejímu zpochybnění.

35. Soud připomíná, že k úrazu manžela žalobkyně by bez ohledu na stav řeky vůbec nedošlo, kdyby se nerozhodl skočit do vody, přestože dobře věděl, že je na daném místě skákání do řeky zakázáno a koupání dovoleno jen na vlastní nebezpečí. Žalobkyně ostatně sama uvedla, že její manžel opakovaně skákal na tomtéž místě řadu let i přes vědomí zákazu takového jednání. Zde se právě podle názoru soudu projevila opilost manžela žalobkyně, neboť konzumace alkoholu vyvolala přinejmenším tendenci riskovat, nepřiměřenou sebedůvěrou a zhoršený odhad hloubky, tedy způsobila, že manžel žalobkyně nesprávně vyhodnotil stav vody v řece, přecenil své schopnosti a skočil. Manžel žalobkyně si tedy úraz a následnou dočasnou pracovní neschopnost přivodil zakázaným jednáním, neboť navzdory tomu, že byl obeznámen se zákazem skákání z mostu, do řeky skočil. Úraz si manžel žalobkyně nezpůsobil úmyslně, proto nebyl dán důvod pro postup podle § 25 zákona o nemocenském pojištění, ale rozhodnutí skočit do vody úmyslné bylo a zároveň nebylo rozumné, neboť mysl dotyčného byla zastřena alkoholem.
36. Tvzení žalobkyně, že pokud její manžel ukončil konzumaci alkoholu v 13:31 hodin, měl v čase svého rozhodnutí skočit do řeky v krvi 0,65 promile alkoholu, což je stav, kdy ještě obecně nejsou naplněny znaky ovlivnění alkoholem v takové míře, která by např. vylučovala bezpečné řízení vozidla, vyhodnotil soud jako účelové až absurdní. Podle názoru soudu totiž nedává smysl, aby při 0,65 promile alkoholu v krvi bylo obecně bezpečné řídit vozidlo, jak tvrdí žalobkyně, když stačí přidat pouhých 0,35 promile a dosáhneme hladiny, která již naplňuje skutkovou podstatu trestného činu. Soud připomíná, že hladinou alkoholu v krvi se opakovaně zabývají trestní soudy především v souvislosti s trestným činem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší soud například v usnesení ze dne 3. 8. 2011, sp. zn. 7 Tdo 864/2011, konstatoval, že *„žádný, tedy ani nadprůměrně disponovaný řidič, není schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, dosáhne-li hladina alkoholu v jeho krvi nejméně 1,00 g/kg (1 promile). Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu České republiky vyplývá, že trestní stíhání řidiče motorového vozidla obviněného z trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky ... není vyloučeno ani v případě, jestliže se nepodařilo objektivně zjistit (tj. odběrem a vyšetřením krve) přesné množství alkoholu v jeho krvi v době jízdy.“* Pokud judikatura opakovaně označuje za hranici nezpůsobilosti případy, kdy množství alkoholu v krvi řidiče dosáhne nejméně 1 promile, je zřejmé, že hladina 2,1 promile alkoholu v krvi zjištěná Fakultní nemocnicí v Hradci Králové představuje značnou opilost. Ani žalobkyní opakovaně zmiňovaná hladina 0,65 promile alkoholu v krvi rozhodně není stavem, ve kterém by jednání manžela žalobkyně nebylo ovlivněno alkoholem, který i při tomto množství byl způsobilý ovlivnit chování dotyčného, jak soud uvedl výše.
37. Soud nesdílí názor žalobkyně, že správní orgány nevzaly v úvahu okolnosti a zjištění nezapadající do údajně předem vytvořeného schématu snížení nemocenské pro opilost. K podmínkám panujícím na řece soud považuje za potřebné zdůraznit, že podle zjištění Policie České republiky byla dne 22. 6. 2020 voda pod mostem hluboká toliko 110 cm a vrchní hrana lávky se nacházela ve výšce 240 cm nad hladinou. Bez ohledu na žalobkyní zmiňovanou údajnou rychlost proudění řeky a nezřetelné překážky ve vodě tak bylo zcela zásadní okolností to, že manžel žalobkyně skočil z nemalé výšky do mělké vody, a to hlavou napřed. Soud i nadále trvá na tom, že specifické podmínky na řece neměly žádný vliv na rozhodnutí manžela žalobkyně navzdory zákazu skočit do vody; toto rozhodnutí bylo naopak významně ovlivněno jeho opilostí, která vedla přinejmenším k tendenci riskovat, nepřiměřené sebedůvěře, přecenění vlastních schopností a zhoršenému odhadu

hloubky, tedy k tomu, že manžel žalobkyně náhle a bez rozmyslu skočil. Tvrdí-li žalobkyně, že její manžel nebyl obezřetný a na stejném místě skákal do vody pravidelně řadu let, nic to podle názoru soudu nemění na skutečnosti, že dne 22. 6. 2020 byl opilý a v důsledku toho nesprávně vyhodnotil situaci, přecenil své schopnosti, nepřiměřeně riskoval a způsobil si úraz. Také ve vztahu k míře snášenlivosti alkoholu u manžela žalobkyně soud opakuje, že i relativně nízká hladina alkoholu v krvi může významně ovlivnit chování jedince – viz zmíněná tendence riskovat, nepřiměřená sebedůvěra a zhoršený odhad vzdálenosti již u 0,2 promile alkoholu v krvi a od 0,5 promile dále rostoucí přeceňování vlastních schopností (srov. tabulku vypracovanou MUDr. K. N. tvořící součást článku Vorel, F. *Vliv etanolu na schopnost řídit motorové vozidlo*, publikovaného v časopisu Soudní lékařství, ročník 48, rok 2003, č. 1, strany 5 až 7). Na tento odborný článek odkazovaly žalobkyně i žalovaná, proto z něj při rozhodování vycházel i soud.

38. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že na ni správní orgány přenesly důkazní břemeno. Z obsahu správního spisu totiž soud zjistil, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy unesly své důkazní břemeno, a po žalobkyni požadovaly pouze to, aby prokázala svá tvrzení, což je zcela přirozené. Správní orgány podle názoru soudu rozhodně nevycházely z principu presumpce viny pojištěnce, jak namítá žalobkyně, neboť vinu jejího manžela (tj. jeho opilost, která vedla k dočasné pracovní neschopnosti) řádně prokázaly. Žalobkyně se pokoušela zjištění a závěry správních orgánů zpochybnit, nicméně činila tak pouze prostřednictvím nepodložených tvrzení, domněnek a spekulací, což nepostačuje. Žalovaná proto v napadeném rozhodnutí zcela oprávněně uzavřela, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by prokazoval, že vliv alkoholu na jednání jejího manžela byl bez významu. Soud zdůrazňuje, že nejde o přenos důkazního břemene na žalobkyni, ale o pouhé vyjádření toho, že žalobkyně zůstala jen u spekulací a domněnek, které nebyly způsobily relevantně zpochybnit dostatečná skutková zjištění správních orgánů.
39. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť manžel žalobkyně si úraz a následnou dočasnou pracovní neschopnost přivodil v opilosti, a proto měl podle § 31 písm. b) zákona o nemocenském pojištění nárok na nemocenské ve výši 50 % za každý kalendářní den. Hodnocení provedených důkazů správními orgány bylo podle názoru soudu správné a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a v souladu se zákonem. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
40. Žalobkyní navržené dokazování (spis Policie České republiky č. j. KRPE-85534-2/ČJ-2020-171117, výpověď svědka D. K., posudek znalce z oboru zdravotnictví z odvětví psychiatrie, místní šetření ohledně poměrů panujících v místě skoku pojištěnce, eventuálně se zajištěním odborných vyjádření příslušných pracovníků Povodí Labe, místních rybářů a dalších osob znalých místních poměrů, a odborné vyjádření Ing. J. K., Ph.D., zaměstnance Povodí Vltavy, státního podniku) soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn ve správním řízení a soudu pro rozhodnutí o žalobě plně postačoval obsah správního spisu. Pokud jde o důkaz správním spisem, soud podotýká, že správním spisem se v soudním řízení ve správním soudnictví dokazování neprovádí.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřisluší, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 16. září 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce